

РЕШЕНИЕ

№ 3593

гр. Варна, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С.Т.

при участието на секретаря Х. И.
като разгледа докладваното от С.Т. Гражданско дело № 20223110105759 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба от Ю. А. Х., с ЕГН ***** и адрес гр.*** срещу „****“ АД, с ЕИК ***и седалище и адрес на управление гр. ****, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.128 КТ, чл.221, ал.1 КТ, чл.224 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД за осъждане ответното дружество да заплати на ищеца сума в размер на 3995.54 лева, представляваща сбор от дължими и незаплатени трудови възнаграждения в нетен размер за периода от 01.05.2019г. до 28.02.2022г., както следва: м. април 2019г. – 344.26 лв., м. май 2019 – 292.62 лв., м. юни 2019г. – 333.90 лв., м. юли 2019г. – 269.42 лв., м. август 2019г. – 344.33 лв., м. септември 2019г. – 344.58 лв., м. октомври 2019г. – 326.30 лв., м. ноември 2019г. – 40.33 лв., м. декември 2019г. – 344.21 лв., м. януари 2020г. – 281.76 лв., м. февруари 2020г. – 214.46лв., м. юни 2020г. – 235.99 лв., м. декември 2020г. – 155.69 лв., м. май 2021г. – 113.58 лв., м. декември 2021г. – 196.77 лв., м. януари 2022г. – 35.77 лв. и м. февруари 2022г. – 121.57 лв., сумата от 897.10 лева, представляваща лихва за забава върху неизплатените трудови възнаграждения за периода от м. април 2019г. до м. февруари 2022г. включително, за периода от настъпване падежа на всяко отделно задължение до 08.05.2022г., сумата от 412.05 лева, представляваща обезщетение по чл.221, ал.1 ГПК и сумата от 381.06 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 20 дни (11 дни за 2021г. и 9 дни за 2022г.), ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на предявяване на исковите – 09.05.2022г. до окончателно изплащане на задълженията.

Изменение на исковите претенции е допуснато с определение от 28.10.2022г.

Ищецът основава исковите си претенции на следните фактически твърдения, заложили в обстоятелствената част на **исковата молба**:

Ищцата работела в ответното дружество като „***“, първоначално по срочен трудов договор от 23.11.2010г., впоследствие по безсрочен трудов договор по чл.67, ал.1 КТ. Основното трудово възнаграждение било уговорено в размер на 400 лева при сключване на договора, а към датата на подаване на исковата молба – минималната работна заплата за страната. Уговорени били допълнителни трудови възнаграждения за трудов стаж и опит в размер на 28,8% към 2022г., за трудов стаж и опит в дружеството в размер на 4,3 % към 2022г., за изпълнение на целите в размер на 80 лева и за владеење на компютър 5% върху основната заплата, към датата на сключване на трудовия договор 20 лева. Срокът на предизвестие за прекратяване на договора бил уговорен в размер на 30 дни за всяка от страните. Платения годишен отпуск на ищцата бил договорен в размер на 24 дни по чл.155 КТ и 3 дни допълнително по чл.156 КТ. Трудовото възнаграждение било дължимо до 25-то число на месеца, следващ този, за който се дължи.

Работодателят не заплатил трудовите възнаграждения на ищцата за периода от м. Април 2019г. до м. Февруари 2022г. включително.

В края на м. Април 2022г. ищцата поискала от работодателя си писмена справка относно дължимите суми за трудови възнаграждения за периода след 01.02.2019г., но получила само бележка, без подпис и печат, която прилага към исковата молба.

Трудовото правоотношение било прекратено с писмено волеизявление на ищцата на основание чл.327, ал.1, т.2 КТ, обективизирано в молба от 28.04.2022г., поради забавяне изплащането на трудовите възнаграждения.

Ищецът моли за уважавање на предявените искове, прави искания по доказателствата и претендира присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил **отговор** на исковата молба, с който се приканва ищцата към разрешаване на спора, чрез медиация и се предлага сключване на двустранно споразумение за разсрочена изплащане на дължимите трудови възнаграждения.

Ответникът твърди, че не е преустановявал периодично плащане на дължими трудови възнаграждения на ищеца, но вследствие на световната икономическа криза от 2018г. оборотите на предприятието спаднали чувствително – намалели поръчките, ограничили се пазарите и се получил спад в търсенето на основни продукти на дружеството. Допълнително влошаване на икономическия климат се получил вследствие на ковид пандемията. В тази връзка ръководството на дружеството постоянно провеждало разговори с работници и служители на дружеството във връзка със запазване на работните им места и възнаграждения. Ищцата винаги имала информация за състоянието на дружеството и доброволно останала на работа без да се намалят начисленото трудово възнаграждение и полагащите се осигуровки в пълен размер, но със знанието, че трудовите възнаграждения не могат да бъдат изплащани редовно. Въпреки намаления обем на работа не били

предприемани действия по намаляване на трудовите възнаграждения, независимо, че ищцата била натоварена не повече от 105 от законоустановеното работно време.

Претенцията за обезщетение за неизползван отпуск била неоснователна, тъй като ищцата имала месеци в неплатен отпуск, които не се считат за трудов стаж. Съгласно личното досие на ищцата, същата имала право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 11 работни дни.

Ищцата работила по трудов договор на 4 часов работен ден, поради което неоснователна се явявала и претенцията по чл.221, ал.1 КТ.

Ответникът предлага възможност за сключване на споразумение за разсрочено изплащане на дължимите трудови възнаграждения.

Ответникът изразява съгласие за решаване на спора чрез медиация и прави искане за присъждане на разноски при условията на чл.78, ал.2 ГПК.

В открито съдебно заседание ищецът, чрез проц. представител, поддържа исковите претенции и моли за присъждане на разноски. Ответното дружество не изпраща представител.

СЪДЪТ, преценявайки събраните, по делото доказателства, по реда на [чл. 12 от ГПК](#) и [чл. 235, ал. 2 от ГПК](#), приема за установено следното **от фактическа страна** и формулира следните изводи **от правна страна**:

С исковата молба са представени надлежно заверени за вярност копия от трудов договор № 036/23.11.2010г., по силата на който ищцата е назначена на длъжност „счетоводител“ в ответното дружество и пет броя допълнителни споразумения, с които страните са променяли трудовото правоотношение /л.6-11/.

С молба от 28.04.2022г. ищцата е поискала да бъде освободена от заеманата длъжност счетоводител считано от същата дата поради „неизплатени заплати“ /л.15/.

За изясняване на фактическата страна на спора и установяване действителния размер на дължимите на ищеца суми са ангажирани специални знания посредством назначена съдебно-счетоводна експертиза.

В заключението на вещото лице са посочени в табличен вид нетните размери на трудовото възнаграждение на ищцата за процесния период и дължимата лихва от падежа на всяко отделно задължение до 08.05.2022г. Вещото лице е определило и нетните размери на претендираните обезщетения по чл.224 КТ и чл.221 КТ. Съгласно представеното заключение размерът на дължимите, но неизплатени трудови възнаграждения за периода от м. април 2019г. до м. 03.2022г. е 4028.07 лева (с включване на трудовото възнаграждение за м.март в нетен размер на 32.53 лева, което не е предмет на настоящето производство), размерът на нетното обезщетение по чл.221, ал.1 КТ е в размер на 412.05 лева, размерът на нетното обезщетение по чл.224 КТ е 381.06 лева, а размерът на лихвите за забава за неизплатените трудови възнаграждения и обезщетение по КТ е 897.22 лева.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно, подробно

мотивирано и неоспорено от страните по делото /л. 37-42/.

Съгласно разпределената между страните доказателствена тежест и изложените от тях твърдения, в тежест на ищеца бе да докаже наличието на твърдяното трудово правоотношение в процесния период, прекратяването на трудовото правоотношение едностранно на основание чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда и размерите на претендираните вземания. Посочените обстоятелства се установяват от представените с исковата молба писмени доказателства, като и не се оспорват от ответника. Размерът на вземанията на ищеца се установява от заключението на вещното лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ищцата има право на поискани и доказани разноски. Ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на иска, доколкото не е изплатил в уговорения между страните срок дължимите трудови възнаграждения. Съгласно представения списък по чл.80 ГПК, направените от ищцата разноски са в размер на 720 лева под формата на заплатено адвокатско възнаграждение. Разноски в този размер следва да се възложат в тежест на ответника. Не са налице предпоставките по чл.78, ал.2 ГПК за възлагане на разноските в тежест на ищцата – налице е частично признание на исковете, а и както бе посочено по – горе ответникът е дал повод за предявяване на исковете.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати в полза на ВРС сумата от 309.82 лева, представляваща дължимата държавна такса за разглеждане на предявените искове.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „****“ АД, с ЕИК ***и седалище и адрес на управление гр.*** ДА ЗАПЛАТИ на Ю. А. Х., с ЕГН ***** и адрес гр. *** сума в размер на 3995.54 лева, представляваща сбор от дължими и незаплатени трудови възнаграждения в нетен размер за периода от 01.05.2019г. до 28.02.2022г., както следва: м. април 2019г. – 344.26 лв., м. май 2019 – 292.62 лв., м. юни 2019г. – 333.90 лв., м. юли 2019г. – 269.42 лв., м. август 2019г. – 344.33 лв., м. септември 2019г. – 344.58 лв., м. октомври 2019г. – 326.30 лв., м. ноември 2019г. – 40.33 лв., м. декември 2019г. – 344.21 лв., м. януари 2020г. – 281.76 лв., м. февруари 2020г. – 214.46лв., м. юни 2020г. – 235.99 лв., м. декември 2020г. – 155.69 лв., м. май 2021г. – 113.58 лв., м. декември 2021г. – 196.77 лв., м. януари 2022г. – 35.77 лв. и м. февруари 2022г. – 121.57 лв., сумата от 897.10 лева, представляваща лихва за забава върху неизплатените трудови възнаграждения за периода от м. април 2019г. до м. февруари 2022г. включително, за периода от настъпване падежа на всяко отделно задължение до 08.05.2022г., сумата от 412.05 лева, представляваща обезщетение по чл.221, ал.1 ГПК и сумата от 381.06 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 20 дни (11 дни за 2021г. и 9 дни за 2022г.), ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на предявяване на исковете – 09.05.2022г. до окончателно изплащане на

задълженията.

ОСЪЖДА „***“ АД, с ЕИК *** и седалище и адрес на управление гр.*** ДА ЗАПЛАТИ на Ю. А. Х., с ЕГН ***** и адрес гр. *** сумата от 720 лв. /седемстотин и двадесет лева/, представляваща направени по делото разноски, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА „***“ АД, с ЕИК *** и седалище и адрес на управление гр.*** ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Районен съд – Варна сумата от 309.82 лв. /триста и девет лева и осемдесет и две стотинки/, представляваща дължима за разглеждане на предявените искиове държавна такса, на основание чл.78, ал.6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Варненски окръжен съд, в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено и обявено.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____